

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **U. M.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017, č. j. 42 A 36/2016 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242839-15/ČJ-2016-040022, zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody za účelem jeho předání do Bulharska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení“). Žalobce byl dne 24. 11. 2016 v 5:00 zajištěn hlídkou Policie České republiky, která zjistila, že cestoval v úkrytu srbského kamionu společně s dalšími 17 osobami různé státní příslušnosti. Žalobce při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, v důsledku čehož podle hlídky Policie České republiky existovalo podezření, že na území České republiky vstoupil a pobýval zde neoprávněně. Žalobce uvedl, že vycestoval z Pákistánu cca 5 měsíců před jeho zajištěním a postupně cestoval přes Írán,

Turecko, Bulharsko, Srbsko až do České republiky s tím, že jeho cílovou zemí bylo Německo, kam měl být dopraven v úkrytu srbského kamionu. Žalobce sám připustil, že si je vědom svého nelegálního vstupu na území České republiky. Žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné vazby, směřuje do Německa, má bratrance v Belgii a jeho rodina žije v Pákistánu. Dále uvedl, že Pákistán opustil ze strachu z Tálíbánu, neboť zde pracoval pro organizaci AMAN COMMITTEE, která upozornila na vazby mezi pákistánskou armádou a Tálíbánem. Jeho rodina za ním měla přicestovat do Evropy poté, co se zde usadí. Žalovaná porovnáním otisků prstů v systému EUODAC zjistila, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Podle žalované proto Ministerstvo vnitra na základě poskytnutých informací zahájí řízení o předání žalobce do Bulharska. Žalovaná zkoumala, zda není s předáním žalobce do Bulharska spojené riziko ponižujícího či nelidského jednání, avšak v případě žalobce jej neshledala. Rovněž upozornila, že systém mezinárodní ochrany v Bulharsku nevykazuje systémové nedostatky. Připomenula, že Bulharsko odstranilo nedostatky, které mu ve stanovisku z ledna 2014 vytýkal UNHCR. Systémové nedostatky neosvědčují zprávy nevládních organizací ani Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě o aktuálním stavu provádění prioritních opatření v rámci Evropského programu pro migraci ze dne 10. 2. 2016. Předání žalobce do Bulharska je podle žalované reálné. Zajištění žalobce i samotná délka jeho zajištění je přiměřená okolnostem případu a předpokládané délce řízení o předání. Žalovaná konstatovala, že zajištění i předání žalobce nezasáhne nepřiměřeně do jeho práva na rodinný a soukromý život. Podle žalované je zřejmé, že žalobce nedodržel podmínky žadatele o mezinárodní ochranu v Bulharsku a ze země vycestoval. Pro případ, že by žalobce nebyl zajištěn, lze důvodně předpokládat, že by nezákonně pokračoval do Německa. Aplikace jiných opatření za účelem vycestování proto nebyla v daném případě na místě.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 10. 1. 2017, č. j. 42 A 36/2016 - 42, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Uvedl, že námitky žalobce směřovaly výlučně k otázce, zda byl účel zajištění alespoň potenciálně realizovatelný, tedy jestli bude jeho případné předání do Bulharska v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované krajský soud neshledal, že by se žalovaná existencí systémových nedostatků nezabývala. Rovněž upozornil, že na žalovanou nelze v řízení o zajištění klást takové nároky jako v řízení o předání. Podle krajského soudu žalovaná musí toliko zabezpečit, že bude zajištěn jen cizinec, který vyčká v zajištění na řízení o předání, jehož výsledkem může, ale nutně nemusí být jeho předání do příslušného členského státu. Zajištění cizince proto bude vyloučeno jen v případech, je-li *a priori* zřejmé, že účel zajištění nemůže být naplněn, a to kupříkladu tehdy, pokud by byly transfery do příslušného členského státu zcela zastaveny, případně by bylo vydáno stanovisko o nevydávání cizinců do daného členského státu ze strany EU či správních orgánů. V ostatních případech platí domněnka, že je předání možné. Krajský soud nepopřel, že některé mezinárodní organizace apelují na členské státy, aby žadatele o mezinárodní ochranu nevydávali do Bulharska, a to z důvodu „systematických“ nedostatků systému mezinárodní ochrany a nedostatečného materiálního zabezpečení žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaná však i s přihlédnutím k stanoviskům některých mezinárodních organizací odůvodnila, proč může dojít k naplnění účelu zajištění, a krajský soud se s její argumentací ztotožnil.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že v otázce možnosti zajistit cizince za účelem předání do jiného členského státu nelze čekat na vydání oficiálního stanoviska ústředních orgánů státní správy či orgánů Evropské unie. Takový závěr může učinit i žalovaná na základě analýzy vyjádření příslušných soudů a evropských či tuzemských institucí, popřípadě již na základě zpráv neziskových organizací, které se danou problematikou zabývají. Stěžovatel poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2016, č. j. 2 Azs 98/2016 - 35, uložil krajskému soudu povinnost vypořádat se s námitkami vůči azylovému systému v Maďarsku. Podle stěžovatele tak měl krajský soud posoudit jeho námitky vůči azylovému systému v Bulharsku. To však neučinil, čímž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Stěžovatel zdůraznil, že Bulharsko není schopné zajistit

pokračování

řádný průběh azylového řízení, a to v důsledku systémových vad azylového systému. Stěžovatel tak neměl být zajištěn, neboť nemohl být naplněn smysl jeho zajištění. Stěžovatel poukázal na zprávu Bulharského helsinského výboru vypracovanou společně s Evropskou radou pro uprchlíky a exulanty (ECRE), podle které zdejší azylový systém trpí zásadními nedostatky. Stěžovatel upozornil na vady v samotných řízeních o udělení mezinárodní ochrany. V Bulharsku je stále velký nedostatek tlumočnicků, což má za následek neúměrnou délku řízení. Finance určené pro výkon azylové agendy jsou značně poddimenzované a žadatelům o mezinárodní ochranu není pravidelně poskytována právní pomoc, přičemž jsou navíc nuceni žít v nedostatečných materiálních podmínkách. Jejich samotná registrace bývá často oddalována se záměrem docílit toho, aby žadatelé o mezinárodní ochranu nepožádali. Žadatelé o mezinárodní ochranu nejsou nijak do společnosti integrováni a jsou v důsledku nedostatečné integrační a materiální podpory vystaveni riziku bezdomovectví. Podle stěžovatele zde dochází k systematické diskriminaci občanů Pákistánu, kteří jsou zajišťováni na neúměrně dlouhou dobu. Stěžovatel upozornil, že není *prima facie* ekonomickým migrantem, neboť uvedl, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je pronásledování ze strany Tálibánu. Stěžovatel uzavřel, že jeho předání do Bulharska je v důsledku rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení nemožné a jeho zajištění je nezákonné. Navrhl proto Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornila na značné množství úkonů, které je nezbytné v souvislosti s prvotním zajištěním cizince učinit, a podotkla, že se jedná o náročnou proceduru, která musí proběhnout během 48 hodin, v rámci kterých musí být rozhodnuto o případném zajištění či aplikaci jiných opatření. Zároveň musí žalovaná zajistit cizinci řadu procesních práv, zejména přístup k tlumočnickovi, řádně jej vyslechnout, poskytnout mu přiměřený odpočinek i stravu. Podle žalované je to primárně Ministerstvo vnitra, které posuzuje, zda je možné cizince předat do jiného členského státu. Nadto v okamžiku zajištění není zcela jisté, který členský stát bude k případnému předání příslušný. V důsledku uvedeného proto bez existence stanoviska orgánů České republiky či Evropské unie nelze po žalované požadovat, aby v rámci svých úvah o existenci důvodů ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení prováděla zevrubné posouzení azylových systémů členských států. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nezatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Krajský soud vysvětlil, jaké důvody jej vedly k tomu, že rozhodnutí žalované ve vztahu k posouzení azylového systému v Bulharsku neshledal nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaná i krajský soud nepochybily ani při posuzování přípustnosti zajištění stěžovatele za účelem předání do Bulharska. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 – 19, „žalovaná musí do rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do příslušného členského státu explicitně zahrnout úvahu ohledně absence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublínského nařízení.“ Žalovaná nastíněnou povinnost ve vztahu ke stěžovateli splnila, neboť ve svém rozhodnutí vysvětlila, proč se nedomnívá, že by nedostatky bulharského azylového systému byly natolik závažné, že by vedly k závěru o nemožnosti předání stěžovatele podle čl. 3 odst. 2 nařízení. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované

spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známe z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. Nastíněnou povinnost žalovaná splnila, neboť vysvětlila, že v případě stěžovatele nejsou dány důvody zamezující jeho předání do Bulharska ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení. Lze poukázat na to, že se žalovaná nad uvedený rámec zjišťování informací o členském státu zabývala i hodnocením zpráv a požadavků různých nevládních organizací. Nepochybně nelze žalované vytýkat, že již další obsáhlejší zjišťování poměrů v Bulharsku nezkoumala, protože podklady, které měla k dispozici, předání stěžovatele a priori nevyklučovaly. Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Žalovaná tedy provedla zhodnocení do jisté míry předběžné, které však pro účely zajištění plně postačovalo. Z důvodů uvedených v jejím rozhodnutí i rozsudku krajského soudu, které se zabývají i skutečnostmi uvedenými v kasační stížnosti a na něž proto Nejvyšší správní soud zcela odkazuje, přitom nevyplývá, že by systém mezinárodní ochrany v Bulharsku vykazoval systémové nedostatky takového charakteru, že by bránily předání stěžovatele do této země.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Ing. Jakub Backa provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci náleží částka 714 Kč, tj. 21 % DPH z částky 3.400 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak činí 4.114 Kč a bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu